

store Mellemrum de forfalde, og til hvilken Tid den Sum, hvormed de skulle erstattes, skal være tilstede. I førstnævnte Henseende har Udvalget ikke haft nogen anden Angivelse at holde sig til end den i Motiverne indeholdte, at Recognitionerne i Gjennemsnit falde hvert 25de Aar, fra hvilken man derfor maa gaae ud. Med Hensyn til Tiden, naar Afløsningen skal foregaae, maa det bemærkes, at Valget frit er overladt Arvefæsteren. Han vil derfor selvfølgelig vælge den Tid, der for hans Interesse er den bekvemteste, og vil ikke kunne være i Tvivl om, at denne er at finde kort før et Besidderfliste. Men naar han da kan afgjøre Recognitionenspligten med at erlægge den snart forfaldende Recognition nogle Dage før, saa bliver dette temmelig nær eenstydigt med, at Statskassen mister sin Ret uden Erstatning. Under Forudsætning af, at Recognitionerne kunne antages at falde hvert 25de Aar, er det derimod rigtigt, Renten regnet til 4 Procent aarlig, at Forpligtelsen ved Besidderfliste kan afgjøres med Recognitionens Beløb taget $1\frac{6}{10}$ Gange; men naar det overlades Besidderne at vælge Afløsningstiden, kan Afløsningen kun ske som ved et Besidderfliste, naar Statskassen ikke skal være brøstholden derved.

Man har derfor under Nr. 3 stillet et hermed overensstemmende Endringsforslag.

ad § 4.

Til denne Paragraph findes først stillet det ovenfor omtalte Endringsforslag, hvorved sidste Punktum af § 1 med nogen Forandring føies til første Stykke.

Dernæst skal man foreslaae en anden Tilføielse, hvorved Paragraphens Tanke finder et lidt større Omraade. Paa Budgettet for Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet findes nemlig optagne nogle Statskassen paahvilende Refusioner (see Finantslovforlaget 1870—71 § 21, II. A. 2 og IV. A.), der ere af samme Art som de, der efter Lovudkastet tænkes afløste, hvorfor man har foreslaaet at medtage disse.

Ejendtlig er i denne Paragraph ogsaa et Spørgsmaal om at afløse Kornindtægter mod Erstatning i Penge, har Udvalget ikke fundet nogen Betænkelighed ved at gaae ind derpaa,

efter som Afløsningen kun bliver tvungen overfor Embeder og Stiftelser, som Statskassen dog tilsidst maa lønne eller støtte, om det findes fornødent, medens der aldeles ikke gjøres Indgreb i Selvbestedelsesretten hos dem, der overfor Statskassen ere at betragte som Private.

Med Hensyn til de Statter, Statskassen ved Misgreb af Fortiden betaler sig selv, troer man, at det fortjener Overveelse, om det dog ikke, da Sellen nu een Gang er begaaet, var simplere at lade dem udgaae som Indtægt og Udgift af Budgettet, end at lade Statskassen byrt kjøbe Andre til at betale sig dem.

ad § 5.

Efter hvad ovenfor er udtalt, skal man foreslaae, at denne Paragraph udgaae.

Endringsforslag.

Til § 1.

1) 2den Linie: „og de Statskassen i Forbindelse . . .“ til Slutningen udgaae og istedet derfor sættes:

„foraauidt disse ere ansatte i Penge, ligesom de Statskassen i Forbindelse dermed paahvilende Byrder“.

Til § 2.

2) Istedetfor: „Arvefæsteafgifter, Grundstat, Jordskyld og deslige“ sættes: „ovennævnte“.

Til § 3.

3) 2den Linie: „een Gang, og naar . . .“ til Slutningen udgaae, og istedet derfor sættes: „ $1\frac{6}{10}$ Gange“.

Til § 4.

4) Til første Stykke føies:

„Foraauidt den paajældende Byrde svares i Korn, beregnes dens Værdi efter Gjennemsnittet af Capitelstarten for de 10 sidste Aar, der gaae forud for det Aar, i hvilket Afløsningen finder Sted“.